

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

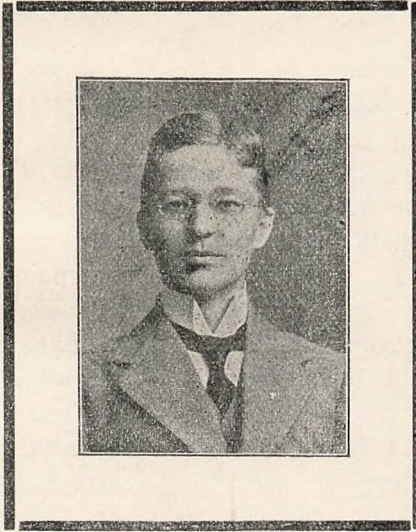
Sunt qui dicant.

Organ for Haslev Gymnasium.

Nr. 3.

Mandag den 4. Februar 1918.

4. Aarg.

H. I. Bennick.

—0—

Det er tungt at skulle skrive om Hr. Bennick, nu han ikke mere er. Om han dog blot havde været dobbelt saa gammel; men det blev nu hans Skæbne at dø netop, hvor den Tid begyndte, der maaske vilde være blevet den bedste i hans Liv. Jeg ved, at han netop nu havde saa meget for, og at han glædede sig til den Tid, den Sommer, der kommer.

Men selv om det er tunge Tanker, der kommer over en nu, saa er det ogsaa en Følelse af Stolthed og Taknemlighed. Stolthed, fordi han var vor Ven, og Taknemlighed for hvad han gav os. For det er meget. Hvor mange Timer har han ikke ofret af sin Tid, der ellers var ham saa kostbar, paa at give os det Syn og de Tanker, som gjorde Livet saa lykkeligt for ham selv.

Og sikkert er det, at han hos alle dem, som han paa den Maade gjorde til sine Venner, har sat sig et Minde, som sent vil glemmes. Aldrig nogensinde har J. P. Jacobsens:

For alle de gode Tanker, de kan slet ikke dø,
før endnu bedre Tanker er spiret af deres Frø,
ramt i Centrum som her.

Jeg er sikker paa, at alle de Tanker, Hr. Bennick gav gennem Samtalerne, maa gro sig store, og jeg er ogsaa sikker paa, at skulde nogensinde een af dem, som gaar i Gymnasiet her nu, vinde sig en Plads mellem de Navne, der aldrig vil glemmes, er det Hr. Bennick, der har lagt Grund.

For alle skylder vi jo Hr. Bennick meget. Han har lært os at kæmpe for en Sag. Selv om man ikke er en Ven af Afholdssagen, maa man beundre hans Arbejde der; og næsten tør jeg sige, først han har lært os Glæden at kende, Glæden ved Livet, den højeste, den mest intense af alle Glæder. Endnu ligger der jo i vore Sind Rudimenter fra en Tid, hvor man saa Verden som en Jammerdal og Legemet, det herlige Menneskelegeme, som et Onde, ja, selve Livet som noget det var bedst at være færdig med saa hurtigt som muligt. De nager, der og kan komme Tider, hvor de er ved at tage Magten i et Menneske. — Hr. Bennick viste os Livet i al sin Skønhed og Herlighed. Han elskede selv Livet. Der var ikke et Øjeblik, hvor han ikke var glad ved at leve. Selv naar han var vred, var det ham en Fryd at føle Vreden i sig som et Udslag af Livet, Livskraften. Og han elskede Naturen: Skovene og Søerne. Han kunde aldrig have faaet sig en skønnere Død. Netop at dø her, hvor han var omgivet af Naturen, og her paa denne Plet af den hele Jord, han elskede højst. — Meget havde han været rundt i Verden; men baade som Student i Chicago og som Lektor i Paris længtes han altid tilbage mod Sorø Skove og mod den stille Sø. Her maatte han forgaa, denne Plet maatte være den sidste han tog Afsked med.

Det var Livet i Naturen, Hr. Bennick elskede. Det var Livet han elskede overalt. Vi, hans Venner — det var vi jo da alle — er vel gaaet fra hans Grav med en tung, ensom Følelse i vort Sind; men vi maa ikke lade Sorgen faa Magt over os. Vi vilde ikke være i Hr. Bennicks Aand da.

En Elsker af Livet er død; vi ærer hans Minde bedst ved at elske det saa meget højere.

Et Blad fra min Dagbog.

—0—

Lørdag 29.—12. 17.

Der var saa stille, saa stille i Sorø Kirke. Tavse Skikkelser sad i Stolene. Paa Gulvet stod to hvide Kister smykket med blegrøde Blomster. Overalt var der Blomster, skønne Blomster, men ak! Blomster, som sad i Krands. Hvide og røde Baand slyngede sig imellem dem, og her og der straaled de svenske Farver. De var saa smukke, syntes jeg, — næsten smukkere end de danske. Jeg kom til at holde saa meget af den svenske Fane i Dag, — den svenske Fane, som sammen med den danske vajede bagved Kisterne.

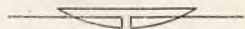
Døden hvilede her; det fortalte baade Kisterne og Krandsene, der dannede et Kors, som de laa der paa Gulvet.

Der var saa stille, saa stille. Dog nu kom der langt borte fra en svagt klingende Tone. Den voksede og voksede, og det var som om den tilsidst toned i afmægtig Vrede, men med en dyb Undertone af Sorg, som genlød i de Stemmer, hvis Sang nu fyldte Kirken, — og atter blev der saa stille. — Præstens Stemme talte mildt og trøstende, men hans Ord greb mig ikke. De dækkede ikke det, jeg følte, og maaske kan dette slet ikke udtrykkes. Men det pressede paa, pinte mig, og saa græd jeg — græd, uden at jeg vidste af det.

Præsten tav igen, og hins Venner, Lærere som Elever, bar Kisterne ned over det skønne Krandskors — ud af Kirken — ud til den kolde Grav, og imedens døde Tonebruset hen.

En liden Stund og saa den dumpe Lyd af Jorden, som Præsten kastede paa Kisterne. I uhyggelig Stilhed lød Ordene: „Af Jord er du kommen. — Til Jord skal du blive. — Af Jord skal du igen opstaa!“ — Sorgen, Følelserne ligesom fyldte Luf-ten og lagde et knugende Tryk overalt. — De Øjeblikke fæstede sig uudsletteligt i min Erindring.

— Stilheden, Dødens Stilhed, kom atter og tog Stedet i Besiddelse. Vennerne spredtes, og ogsaa jeg maatte gaa; — men først et sidste Blik paa Graven, hvor han og hun nu var. — Den danske og den svenske Fane sænkedes i et Kors ned over dem, og det var det sidste, jeg saa.

Milepæle.

—0—

Hans Ivar Bennick var født den 1. November 1888 som Søn af Lærer Bennick i Sorø og Hustru Adamine. Han gennemgik Sorø Akademis studerende Klasser og tog Studentereksamen 1907 som Nr. 1 paa sit Hold.

Fransk var da alt valgt til Hovedfag, Bifag blev Dansk og Engelsk; Botanik havde han ønsket at kunne tage med, da det havde hans varmeste Interesse; men det lod sig ikke gøre.

Han kastede sig med Energi over sine Studier, som han drev med stor Dygtighed.

I 3 Sommermaaneder 1910 studerede han Engelsk ved Columbia Universitetet i New-York.

Efter i Sommeren 1912 at have taget Eksamen i sine Bifag, Dansk og Engelsk, opholdt han sig fra Oktober 1913 til Maj 1914 i Paris, idet han samtidig studerede Fransk ved la Sorbonne og var Lektor i Dansk ved samme ærværdige Universitet. Under dette Ophold fik han Kommunitetets Rejsestipendium.

I Sommeren 1914 tog han sidste Del af sin Eksamen i Fransk; med Udmærkelse i sit Speciale Rousseau.

Med ringe Midler gennemførte han sine lange Rejser; han levede ikke blot et flittigt, men ogsaa et rigt og vaagent Ungdomsliv, saa han trods økonomiske Vanskeligheder og Hindhede-kost til Pseudonym kunde vælge „Felix“.

Her paa Gymnasiet, hvor han virkede fra 1916, skattede vi ham som den flittige Arbejder, den grundige Videnskabsmand, den energiske Lærer, den varme Idealist og den gode Ven.

